

Arrest

nr. 136 946 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. BAKI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In de zomer van 2010 reisde u samen met uw zus J. D. (...) (O.V. (...)) naar Nederland waar jullie op bezoek gingen bij de zus van jullie moeder. Na aankomst in Nederland kwam u te weten dat uw moeder en uw zus deze reis hadden gepland met de bedoeling om in Europa te blijven. U kwam te weten dat uw zus D. (...), die in Iran was verplicht een tijdelijk huwelijk aan te gaan met een oudere man, zwanger was geraakt en in Iran een abortus had laten uitvoeren, met medeweten van uw moeder. Uw zus zou niet terugkeren naar Iran uit vrees een echt huwelijk aan te moeten gaan met

haar echtgenoot en uit vrees voor jullie vader. U wilde uw zus niet alleen achterlaten bij uw tante en besliste ook in Europa te blijven. Uw tante raadde jullie aan om in België een asielaanvraag in te dienen, te verzwijgen dat jullie broer en zus waren en verschillende, en bovendien valse verklaringen af te leggen. U verscheurde uw paspoort op haar aandringen. Op 3-8-2010 diende u in België als minderjarige een asielaanvraag in. U beweerde niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u uw vriendin zwanger had gemaakt en u problemen met de autoriteiten en jullie families vreesde. Op 18-7-2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing daar er geenszins geloof werd gehecht aan uw verklaringen. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 28-10-2011 bevestigde. Op 8-10-2012 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u enkele nieuwe documenten (twee convocaties en een medisch attest) neerlegde ter staving van het reeds eerder door u uiteengezette asielrelaas. De Dienst Vreemdelingenzaken nam hierin op 11-10-2012 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname. Op 18-2-2013 diende u een derde asielaanvraag in, waarbij u geen nieuwe elementen of documenten aanbracht, en waarin de Dienst Vreemdelingenzaken nog dezelfde dag wederom een beslissing tot weigering tot inoverwegingname nam. Uw zus D. (...) diende op 9-8-2010 een eerste asielaanvraag in en ontving eveneens een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal wegens de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen. Ook haar tweede en derde asielaanvragen (resp. 4-1-2013 en 24-5-2013) leidden tot een weigering tot inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 31-5-2014 diende D. (...) een vierde asielaanvraag in en verklaarde ze bij haar eerste asielaanvraag gelogen te hebben en nu de waarheid te willen vertellen. Op 7-5-2014 diende ook u een vierde asielaanvraag in. U beweerde D.'s (...) broer te zijn en bevestigde eveneens bij uw vorige aanvragen te hebben gelogen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 3-6-2014 stelde u niet naar Iran terug te kunnen keren door de problemen van uw zus. U meent problemen te kunnen krijgen met uw vader en met H. (...), de toenmalige echtgenoot van uw zus met wie ze door uw vader verplicht werd te trouwen. Voor uw vertrek naar België raakte u in Iran betrokken bij een vechtpartij met een jongen. De jongen diende klacht in tegen u en uw vriend S. (...). De politie kwam u tweemaal thuis opzoeken om u uit te nodigen op het politiekantoor. U meldde zich nooit bij de politie. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Iran dat de Iraanse autoriteiten u naar aanleiding van dit incident zullen aanhouden. Bovendien acht u het mogelijk dat uw vriend S. (...) alle schuld in uw schoenen heeft geschoven. Tevens beweerde u niet terug te willen keren naar Iran omdat u uw dienstplicht zal moeten uitvoeren bij terugkeer en omdat u in België een relatie heeft en een gezin aan het stichten bent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u tot slot nog aan dat u de Iraanse autoriteiten ook vreest omdat u het land illegaal verlaten heeft. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer, en een kopie van uw Iraanse identiteitskaart (karte melli). Voorst verwees u naar twee convocaties van de Iraanse politie, d.d. 3-2-1389 (23-4-2010) en 25-2-1389 (15-5-2010), die u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft neergelegd.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient, in verband met uw verklaringen aangaande de problemen van uw zus, te worden gewezen op het feit dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade. U beweerde niet terug te kunnen keren naar Iran door de problemen die uw zus in Iran heeft gekend en beweerde bij een eventuele terugkeer problemen te vrezen met uw vader en met H. (...), de toenmalige echtgenoot van uw zus (CGVS 3-6-2014, p. 7, 8-9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zelf persoonlijk problemen heeft gekend met uw vader en H. (...). Zo beweerde u nooit problemen te hebben gekend met uw ouders, maar dat de problemen van uw zus, na jullie vertrek uit Iran, uw problemen zijn geworden (CGVS 3-6-2014, p. 3). U beweerde niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat uw zus in Europa zou blijven en dacht dat u slechts voor een korte vakantie in Nederland zou blijven, waarna u terug naar huis zou keren. Toen bleek dat uw zus niet naar Iran zou terugkeren besloot ook u te blijven, aangezien u uw zus niet alleen wilde achterlaten (CGVS 3-6-2014, p. 5-6). Niet alleen beschikte u op dat moment over de mogelijkheid om zonder enig probleem naar Iran terug te keren en had u hiervoor persoonlijk nooit problemen gekend met uw ouders (CGVS 3-6-2014, p. 3), u was tot uw aankomst in Nederland niet op de hoogte van de ware toedracht van de reis (CGVS 3-6-2014, p. 5-6) waardoor uw vader noch H. (...) u iets kwalijk konden/kunnen nemen. Bovendien kon u niet concretiseren wat u dan wel zou moeten vrezen van uw vader of H. (...) bij een terugkeer naar Iran. U kwam niet verder dan te stellen dat uw vader u niet met rust zal laten en dat mensen met veel geld in Iran veel rechten kunnen opeisen (CGVS 3-6-2014, p. 3, 7-9), wat op

zich onvoldoende is om zonder meer te kunnen besluiten tot het bestaan van een vervolging of ernstige schade.

Voorts achtte u het mogelijk dat de autoriteiten u bij terugkeer naar Iran zullen opzoeken naar aanleiding van de vechtpartij die plaatsvond voor uw vertrek in 2010 en waarvoor u tweemaal werd opgeroepen, zoals u staaft aan de hand van de twee convocaties (CGVS 3-6-2014, p. 3-5, 10). Er dient ter zake opgemerkt te worden dat het door u geschetste incident in 2010, waarbij u samen met uw vriend S. (...) betrokken raakte in een vechtpartij (CGVS 3-6-2014, p. 3-5) een probleem van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is. Dat u hierna geconvoceerd werd door de Iraanse autoriteiten wijst niet zonder meer op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien is het opmerkelijk dat u, hoewel uw vriend S. (...) ook bij dit incident betrokken was en hij uw convocaties per post naar België opstuurde (CGVS 3-6-2014, p. 4), niet op de hoogte bent van het verdere verloop van deze zaak en u niet weet of S. (...) zich is gaan aanmelden en of hij een straf of boete opgelegd kreeg (CGVS 3-6-2014, p. 4-5, 10). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Tevens gaf u aan niet naar Iran te willen terugkeren aangezien u verplicht zal worden uw dienstplicht uit te voeren (CGVS 3-6-2014, p. 7, 9). Gevraagd waarom u uw dienstplicht niet wil uitvoeren, stelde u enkel niets te willen doen dat u verplicht wordt, en niet in een land te willen wonen waar u bepaalde zaken moet doen (CGVS, p. 9). Het loutere feit dat u uw dienstplicht niet wil uitvoeren omdat u geen zin heeft iets te doen dat u wordt opgelegd, houdt geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Aansluitend dient opgemerkt te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst. Het feit dat u de legerdienst niet wil uitvoeren omdat u geen zin heeft en u het saai vindt (CGVS 3-6-2014, p. 9) kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met een gewetensnood.

Dat u in België een relatie heeft met een Belgisch meisje en een gezin aan het stichten bent en ook om die reden niet meer naar Iran kan terugkeren (CGVS 3-6-2014, p. 6, 8) betreft een louter persoonlijk motief dat al evenmin ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken de Iraanse autoriteiten ook te vrezen omdat u het land illegaal verlaten heeft (verklaring meervoudige AA 7-5-2014 vraag 18) geen steek houdt daar u en uw zus toegegeven hebben op legale wijze te hebben gereisd in het bezit van jullie paspoort en een visum voor Nederland (CGVS 3-6-2014, p. 5-6; CGVS zus 3-6-2014, p. 4-5).

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw shenasnameh en mellikaart tonen louter uw identiteit aan, die hier niet wordt betwist. De convocaties (waarvan u overigens geen originelen neerlegde) kwamen hierboven reeds aan bod.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat uw zus J. D. (...) (O.V. (...)) in België erkend werd als vluchteling, niets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Elke asielaanvraag wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de artikels 48/3, 48/4 en volgende" en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verder in haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat er sprake is van een onvolledig of gebrekkig onderzoek van alle gegevens van het dossier.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij aangaande de problemen van haar zus niet aannemelijk heeft gemaakt wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade, meent verzoekende partij dat verwerende partij er ten onrechte vanuit gaat dat verzoekende partij niets kwalijk kan worden genomen omdat zij niet in kennis was van de redenen van hun vertrek uit Iran. Immers is verzoekende partij inmiddels wel op de hoogte van de situatie en heeft zij de zijde van haar zus gekozen, hetgeen haar tot vijand van haar vader en van de echtgenoot van haar zus maakt. Het is niet omdat verzoekende partij een man is en slechts de broer, dat zij geen gevolgen zou ondervinden omwille van de problemen van haar zus. Daarnaast voert verzoekende partij aan dat zij tijdens het gehoor er niet van op de hoogte was dat haar zus opnieuw zwanger was van haar nieuwe partner in België, hetgeen niet alleen voor haar zus het risico op vervolging in Iran verhoogt, maar ook voor verzoekende partij. Verzoekende partij heeft dit pas vernomen na haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Evenwel was het Commissariaat-generaal hier naar alle waarschijnlijkheid wel van op de hoogte, doch werden hierover geen vragen gesteld aan verzoekende partij en werd hiermee op geen enkele manier rekening gehouden. Als broer van haar zus heeft verzoekende partij verantwoording af te leggen ten aanzien van hun vader en van de echtgenoot van haar zus. Verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe haar zus erkend kan worden als vluchteling, terwijl verzoekende partij, die om dezelfde feiten problemen riskeert bij terugkeer naar Iran, niet erkend wordt. Het feit dat haar zus problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Iran, maakt het zeer aannemelijk dat verzoekende partij gelijklopende problemen zal ondervinden, daar zij ook verantwoordelijk zal worden geacht voor het gedrag van haar zus.

2.2.2.2. Waar verzoekende partij benadrukt dat haar zus erkend werd als vluchteling, oordeelt de Raad dat dit betoog niet dienstig is. Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. *In casu* werd door verwerende partij gemotiveerd dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade, gelet op het feit dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij zelf persoonlijk problemen heeft gekend met haar vader en H., dat haar vader noch H. haar iets kwalijk konden/kunnen nemen gezien zij tot haar aankomst in Nederland niet op de hoogte was van de ware toedracht van de reis en dat verzoekende partij niet kon concretiseren wat zij dan wel zou moeten vrezen van haar vader of H. bij een terugkeer naar Iran. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De Raad is van oordeel dat bovenstaande herhaling door verzoekende partij van haar asielmotieven, wederom zonder te concretiseren wat zij precies zou moeten vrezen van haar vader of H. en zonder de motieven van de bestreden beslissing dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zelf persoonlijke problemen heeft gekend met haar vader en H. en dat haar vader en H. haar niets konden/kunnen kwalijk nemen met concrete argumenten te weerleggen, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze

motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat haar zus opnieuw zwanger is van haar nieuwe partner in België en dat dit het risico op vervolging in Iran voor verzoekende partij zou verhogen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en die evenmin blijkt uit de informatie in het administratief dossier van verzoekende partij. Bovendien laat verzoekende partij ook hier na te concretiseren welke persoonlijke problemen zij hierdoor zou kennen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij problemen zal ondervinden doordat zij geen moslim is en een relatie heeft met een Belgische vrouw, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment heeft aangegeven ervoor te vrezen dat zij problemen zal kennen omdat zij geen moslim is en omdat zij een relatie heeft met een Belgische vrouw. Deze bewering kan dan ook geenszins overtuigen. De Raad bemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

2.2.4. Ten slotte stelt de Raad vast dat de motiveringen in de bestreden beslissing omtrent de door verzoekende partij geuite vrees dat de autoriteiten haar bij terugkeer naar Iran zullen opzoeken naar aanleiding van de vechtpartij die plaatsvond voor haar vertrek in 2010 en waarvoor zij tweemaal werd opgeroepen, omtrent haar vrees te worden verplicht haar dienstplicht uit te voeren en omtrent haar vrees voor de Iraanse autoriteiten omdat zij Iran illegaal verlaten heeft, motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.5. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel het risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan haar noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij stelt dat er sprake is van een onvolledig of gebrekkig onderzoek van alle gegevens van het dossier, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT